

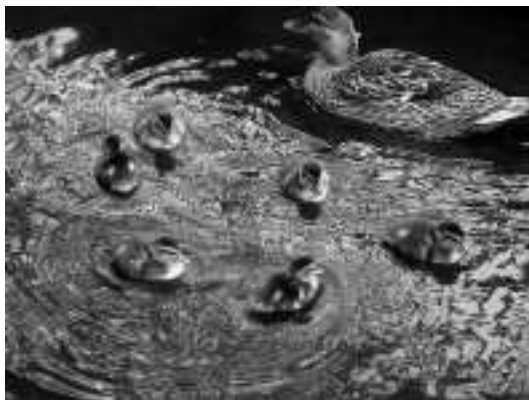
Andersen: A rút kiskacsa (részlet)

De szép is volt azon a nyáron a határ! *Sárgultak* a búzatóblák, a zab még zölden bólogatott, a kaszálókon petrencékbe hordták a szénát; piros lábú **golyák** lépdeltek méltóságteljesen a réteken, és egyiptomi nyelven kerepeltek - ez volt az anyanyelvük. A gabonaföldeket, kaszálókat sűrű erdők övezték, s az erdők ölén mély vizű tavak csillogtak. Szép volt, nagyon szép volt a határ!

Mély árkokkal körülszegett, RÉGI UDVARHÁZ melengette öreg falait a napsütésben. Környékét fölverte a *lapu*, falai tövétől az árkok széléig kedvükre nőttek-terpeszkedtek az óriási lapulevelek; egy-egy magasabb bokor alatt kényelmesen megállhatott volna egy kisgyerek.

Ez a zöld sűrű valóságos rengeteg erdő volt annak a kacsának, amelyik itt ült a fészken, hogy tojásait kiköltse. Sokáig kellett melengetnie a tojásokat, s a **KACSA** sokat unatkozott: vendég ritkán vetődött el hozzá, a társai meg az árkok vizében bukdácsolnak, nem szívesen totyogtak ki a szárazra, hogy a világ folyásáról társalogjanak vele a lapulevelek alatt.

Egy nap aztán fölpattant az első *tojáshéj*, utána a második, s a többi. "SIP-SIP!" - örültek meg a világnak a fiókák, s kigombolyodtak a tojásból, mint megannyi megelevenedett tojássárgája. - *Háp-háp!* - az öreg kacska csak ennyit mondott. A kiskacsák ott nyüzsögtek körülötte, kíváncsian nézték a lapulevelek zöld sűrűjét, s az anyjuk hagyta, mert a zöld szín jót tesz a szemnek.

- Ó, MICSODA ÓRIÁSI NAGY A VILÁG! - álmélkodtak a kicsinyek; persze itt már másképp érezték magukat, mint benn a szűk tojásban.

...

Ha valaki hattyútojásból kel ki, *hattyú marad*, ha baromfinép között nevelődik is!

Most már örült a hattyú, hogy annyi bajt és nyomorúságot ért; így tudta igazán értékelni a boldogságot. Hattyútársai körébe gyűltek, gyöngéden simogatták csőrükkel.

Gyerekek szaladtak a kertbe, morzsát meg búzát vetettek a vízbe, s a legkisebb így kiáltott fel: - NÉZZÉTEK, ÚJ HATTYÚ! - És a többiek vele örvendeztek: - Új hattyú érkezett!

Tapsoltak, ugráltak örömben, futottak apjukért, anyjukért, fehér kenyeret meg kalácsot szórtak a vízbe, és azt hajtogatták:

- *Ez a legszebbik*, ez az új. Olyan fiatal és olyan gyönyörűek a hófehér tollai!

És az öreg hattyúk fejét hajtották a hajdani rút kiskacsa előtt.

